

at hvile andetsteds end paa den Organisation, man repræsenterer.

Den ærede Bestyrelse for Sogneraadforeningerne har sluttet sin Skrivelse med at kræve, at der tilvejebringes en Statistik over, hvorledes Arbejdslønnens Stigning staar i Forhold til de stigende Varepriser. Deri ser man nærmest Tilkendegivelse af en vis Mistillid overfor dem, som administrerer Loven, overfor dem, som uddeler Dyrtdishjælpen. Man er formentlig bange for, at de yder for meget; det var derfor rart at se, hvorledes Arbejdslønnens Stigning staar i Forhold til de stigende Varepriser. Vi har nu faaet den rent foreløbige Udtalelse fra Statistisk Departement, som viser, at Vareprisernes Stigning er forholdsvis langt større end den Stigning, som Arbejdslønnen samtidig har været Genstand for. Om dette skulde foranledige, at Sogneraadforeningerne vilde indtage en mere velvillig Stilling overfor Dyrtdislovgivningen, skal jeg ikke kunne sige, men det var meget ønskeligt, om noget saadant blev Tilfældet.

Jeg vil protestere mod den Opfattelse, som Sogneraadforeningerne her har ladet komme til Orde, og som man for Resten ret jævnlig har fremsat fra den Side, nemlig denne: Lad Købstæderne om deres arbejdsløse, lad dem understøtte alle dem, der findes i Købstæderne, hvad vedkommer den Sag Landkommunerne? De Understøttelser, som Købstadkommunerne udreder, bliver Købstadkommunernes Sag. Vi har heldigvis kommunalt Selvstyre, og lad dette Styre regere i Købstæderne, som man vil, og lad os ude paa Landet styre, som vi selv har Lyst til! Jeg siger ikke, at denne Opfattelse er gældende indenfor alle Landkommuner, der er heldigvis Sogneraad, som har en anden Opfattelse, men det er navnlig den Opfattelse, som er kommet til Orde i den Skrivelse, som Sogneraadforeningerne har tilstillet Indenrigsministeriet. Hvad vil det sige, at man lader Understøttelsen af de trængende være Kommunens Sag, navnlig i en saa ekstraordinær Tid som denne. De trængendes Sag er ikke de enkelte Kommuners Sag. De trængendes Sag er en Samfundssag, og det maa ikke overlades til et mere eller mindre karrigt Sogneraad eller Byraad, om de trængende skal have en ordentlig Hjælp eller ej, navnlig ikke i en saa kritisk Periode som den nuværende. Det vilde være højst trist, om der i den kommende Vinter hist og her i de forskellige Kommuner skulde være Smaafolk, som led ondt, og som sultede, fordi et karrigt Sogneraad eller Byraad ikke vilde

yde Hjælp. Kan Rigsdagen være bekendt at lovgive paa den Maade? Nej, Rigsdagen maa drage Omsorg for, at ingen sulter eller fryser i denne Vinter. Det er vor Pligt og Opgave, den kan man ikke kaste fra sig og lægge Ansvaret over paa Kommunerne. Lad os se en Statistik over de trængendes Hjemsted. Det kunde være rart at se, hvor de er fra, de, som faar Understøttelse i de forskellige Kommuner; det kunde være rart at se, hvor mange af de understøttede i Købstæderne der er hjemmehørende paa Landet og faktisk, hvis Sogneraadforeningernes Maalestok skulde lægges til Grund, skulde understøttes ude paa Landet. Jeg har tidligere som Formand for Alderdomsunderstøttelsesudvalget i Silkeborg haft Løjlighed til at se, at ca. Halvdelen af de alderdomsunderstøttede er indvandret, hovedsagelig fra Landkommuner, til Silkeborg, maaske i Haab om der at faa bedre Understøttelse, maaske ogsaa, fordi andre Forhold har gjort sig gældende — de har her haft Familie o. s. v., som de gerne vilde ind til. Det er ganske fejlagtigt at hævde, at det skal være den enkelte Kommunes Opgave hovedsagelig at bære Byrden ved at understøtte de tilfældige Mennesker, som bor i Kommunen og uden egen Skyld er kommet i Trang. Nej, det maa i højeste Grad være en Samfundssag. Udgifterne til disse Menneskers Underhold, til at de kan leve paa en anstændig Maade, burde udlignes, saa at alle de, som har det godt, alle velhavende, hvor de end bor, kommer til at yde deres forholdsmæssige Andel dertil. Derfor vil jeg protestere mod den Opfattelse, som ret jævnlig kommer til Orde, og som navnlig ogsaa er Understrømmen i den Skrivelse, der er sendt fra Sogneraadforeningerne: man lader bare Købstæderne om at betale til de arbejdsløse, til de gamle, og hvilke trængende der nu ellers flytter ind, og modsætter sig, at Byrden i højere Grad fordeles ud over Landet!

Som jeg sagde før, vil jeg forvare mig mod, at denne Opfattelse skulde raade hos alle Sogneraad. Jeg har haft meget nøje Kendskab til mange Sogneraad, som har ytret en anden Opfattelse, og som i deres Understøttelse viser Humanitet og Retsind. Men det, som har fundet Udtryk i den nævnte Skrivelse fra Sogneraadforeningerne, maa jeg absolut protestere imod. Jeg kan ikke se, at den dér fremsatte Opfattelse er berettiget, og navnlig kan jeg ikke se, at den udtrykker den Samfundsfølelse, som man dog ellers fra Venstres